

Славейкови награди 2014

Славейкова награда

Силвия Чолева

Разпети петък

вечерта ти прави подарък добро стихотворение
началото му
формата
после как се вплътнява
засилва болката
твоя е на финала
вярваш му
вдигаш глава
но през прозореца
завеса от дъжд
без небе светът разлюлян
между лутане и покой
между гигантско и забележимо
между себе си и себе си

крясъкът на роденото
ужасеният спазъм за край

април е влажен зелен
избухва снаряждът му
разрушава
и добре че има стихотворение за начало
о ужасе

Втора награда

Екатерина Григорова

Три писма

Преди време, изплашена от болестта ти, се сетих за
няколко писма с оплескан край, запазени като вид
духовно наследство от майка ми, все още спокойна
за всичко, което научи през годините:

Мрачната селянка с яки бедра – направо

топчести мускули – реши да не дава на никого нищо повече.
Забрани на козаря да я навестява, сяде съседката, че
вечно се жалвала, откъсна кукурузите от тавана и
опаса с огнен кръг стените на къщата.

Второто разправя за лекарка, получила инфаркт
на младини, спасена после в красотата на пердетата
И заскрежените усмивки на списание „Лада”.

Предполага се, че краят на измислицата ще гласи:

„Госпожа Д. Цял живот се подготвяше
да приеме нежно смъртта на баща си. В крайна сметка
тя не полудя, а засади още повече цветя край навеса и
му окачи „страшно интересен” декоративен фенер.”

Третото писмо се връща малко към историята ни –
оная за света, застрашен от катурване –
затова как „бяхме впрегнатите Добро и Зло,
как в един момент изтрещяхме и се стопихме
в пукотевичен дим.”

Тук краят на текста също се губи, но майка
по едно време припяваше, че „тогава” някакъв „житейски камшик”
ги накарал да се въздържат от крайности:

„Злото и доброто – натъртваше – са чисти *онеправдания*.”

Трета награда

Даниела Михалева

Невърстни наблюдения

В коридора на общежитието
често се спирах пред думите:
„У човека всичко трябва да бъде красиво...”
И мислено поправях табелата,
прикована накриво.

В общежитието на коридора,
Ной, с двете си кучета – Водка и Сон,
майстори нещо за своя въображаем приятел.
Ной – това звучи гордо! – е въздържател.

Жена му, простряна в небето,
с огърлица щипки,
сякаш вика дъжда
над дрехите чисти.

Надвечер пада едва,
прозорец отваря.
Провира се детска ръка
през мрежата за комари.

Трета награда

Надежда Тричкова

nefelibata

винаги бягат от нея, понеже е
луда, луда за връзване
ходи сред облаците и
казват, че никак не помни

(спомени от девет живота
трудно се помнят)

никак не помни например кварталните
банди момчета да подвикват след нея,
да ѝ одумват
късата подстрижка,
котешкия глас, мустаците от мармалад,
нито странната ѝ майка
и подпийналия ѝ баща,
нито да се смеят, задето все си разлива
пряското мляко
точно пред киното
(„лудата дали сега ще го изпие?“)

помни само пред себе си локвата
мляко („няма, не съм жадна вече“) и
калните крака, в които
много иска да се сгуши.
майка ѝ от третия етаж мяучи
тихо... казва ѝ, че я обича.

помни само мрака в киното и
черно-бялата Едит Пиаф, в чието кадифено
име се умилква.
помни онзи послевкус на сладост,
чува как мъжът пред нея тихо пее,
сякаш идва от пазар,

а на мрака козината му настръхва...

Ая всъщност никак не е луда
и съвсем случайно
в облаци потъва с лапи,
гони птичи мишки
и разприда слънчеви кълба.

Ая всъщност никак не е луда
(и съвсем случайно
вече носи си косата
горе, на опашка.
котешка опашка.)